

Πνευματικὴ Οἰκοδομὴ

■ Ὁ Χριστὸς μας διάλεξε νὰ μᾶς τραβήξει κοντά Του μετὴν Ἀγάπη

Τὸ Μαστίγιό τῆς Ἀγάπης τοῦ Θεοῦ* «Ἐνα ἀνυπόφορο μαρτύριο»

Ὁ Ἅγιος Ἰσαὰκ ἀντιλαμβάνεται τὸν Θεὸ πρό πάντων ὡς ἄμετρη καὶ ἀπεριόριστη Ἀγάπη.

● ...**Ἀνάμεσα** στὶς ἐνέργειές Του δὲν ὑπάρχει καμιὰ πού νὰ μὴν εἶναι ὀλοκληρωτικὰ θέμα ἐλέους, ἀγάπης καὶ συμπόνιας: αὐτὸ ἀποτελεῖ τὴν ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος τῶν συναλλαγῶν Του μαζί μας».

Ἡ δημιουργία τοῦ κόσμου καὶ ἡ ἔλευση τοῦ Θεοῦ στὴν γῆ «ἐν σαρκί», εἶχαν ὡς μόνον στόχο τους «τὴν ἀποκάλυψη τῆς ἀπεριόριστης Ἀγάπης Του γιὰ τὸν κόσμον».

* * *

● **Ὁ Κύριος** καὶ Θεὸς μας παρέδωσε τὸν Υἱὸ Του στὸν θάνατο πάνω στὸν Σταυρὸ ἀπὸ ἐνθερμῆ Ἀγάπης γιὰ τὴν κτίση... **Τοῦτο** ὅμως ὄχι ἐπειδὴ δὲν μπορούσε νὰ μᾶς λυτρώσει μετὰ κάποιο ἄλλο τρόπο, ἀλλὰ **γιὰ νὰ γίνῃ δάσκαλός μας ἡ ἀσύγκριτη Ἀγάπη Του.** **Καὶ** μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Μονογενοῦς Του Υἱοῦ, μᾶς ἔφερε κοντά Του. **Ἄν** εἶχε μάλιστα κάτι πιὸ πολυτιμο, θὰ μᾶς τὸ εἶχε προσφέρει, ὥστε τὸ γένος μας νὰ γίνῃ δικό Του. **Καὶ** ἀπὸ τὴν μεγάλη Ἀγάπη Του γιὰ μᾶς, δὲν θέλησε νὰ βιάσει τὴν ἐλευθερία μας, ἂν καὶ θὰ μπορούσε νὰ τὸ κάνει, ἀλλὰ διάλεξε νὰ μᾶς τραβήξει κοντά Του μετὴν Ἀγάπη πού θὰ γεννιόταν ἀπὸ τὸ δικό μας φρόνημα. **Χάρις** στὴν Ἀγάπη

Του για μᾶς καὶ στὴν Ὑπακοή στὸν Πατέρα Του, ὁ Χριστὸς δέχθηκε μὲ χαρὰ τὶς προσβολές καὶ τὴν θλίψη...

* * *

Τὸ νὰ ποῦμε πὼς ἡ Ἀγάπη τοῦ Θεοῦ μειώνεται ἢ ἐξαφανίζεται λόγω τῆς πτώσης ἑνὸς κτιστοῦ ὄντος, εἶναι σὰν νὰ «μειώνουμε τὴν ἔνδοξη Φύση τοῦ Δημιουργοῦ μὲ ἀδυναμία καὶ μεταβολή».

Ὡστόσο γνωρίζουμε πὼς:

• **Δὲν** ὑπάρχουν μεταβολές, ἢ κάποιες προγενέστερες ἢ μεταγενέστερες προθέσεις στὸν Δημιουργό. **Δὲν** ὑπάρχει μῖσος ἢ μνησικακία στὴν Φύση Του, οὔτε μεγαλύτερη ἢ μικρότερη θέση στὴν Ἀγάπη Του, οὔτε πρὶν ἢ μετὰ στὴν γνώση Του. **Γιατί,** ἂν ὅλοι πιστεύουν, πὼς ἡ κτίση ἤλθε στὴν ὑπαρξη ὡς ἀποτέλεσμα τῆς καλοσύνης καὶ τῆς Ἀγάπης τοῦ Δημιουργοῦ, τότε γνωρίζουμε πὼς αὐτὴ ἡ πρωταρχικὴ αἰτία δὲν μειώνεται οὔτε μεταβάλλεται ποτὲ στὴν Φύση τοῦ Δημιουργοῦ, ὡς συνέπεια τῆς ἀκατάστατης πορείας τῆς δημιουργίας.

* * *

Κατὰ τὸν Ἀββᾶ Ἰσαάκ, ἐκεῖνοι ποὺ ὑφίστανται τὰ βάσανα τῆς γεέννης δὲν τιμωροῦνται ἀπὸ τὴν θεία ὀργή, οὔτε ἀπὸ κάποια ἐπιθυμία τοῦ Θεοῦ ποὺ ἀπαιτεῖ τὴν τιμωρία –ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχει καμιὰ σκληρότητα ἢ μνησικακία στὸν Θεό– ἀλλὰ «ἀπὸ τὸ μαστίγιο τῆς ἀγάπης».

• **Ἡ** θλίψη ποὺ καταλαμβάνει τὴν καρδιά ποὺ ἔχει ἀμαρτήσῃ ἐναντία στὴν Ἀγάπη, εἶναι πιὸ ὀδυνηρὴ ἀπὸ κάθε ἄλλο πόνο. **Δὲν** εἶναι σωστὸ νὰ λέμε πὼς οἱ ἀμαρτωλοὶ στὴν κόλαση στεροῦνται τῆς Ἀγάπης τοῦ Θεοῦ... **Ἀλλὰ ἡ Ἀγάπη ἐνεργεῖ κατὰ διπλὸ τρόπο:** ὡς βάσανο γι' αὐτοὺς ποὺ ἐλέγχονται καὶ ὡς χαρὰ γι' αὐτοὺς ποὺ εὐλογοῦνται.

Ὁ Λόσσκυ σχολιάζει:

«Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ θὰ εἶναι ἓνα ἀνυπόφορο μαρτύριο γιὰ ἐκείνους ποὺ δὲν τὴν ἔχουν ἀποκτήσει μέσα τους».

□

(*) «Μείνατε ἐν τῇ ἐμῇ Ἀγάπῃ», Ἀποσπάσματα μὲ θέμα τὴν Ἀγάπη, ἐπιλεγμένα ἀπὸ βιβλία τῶν ἐκδόσεων «Ἀκρίτας», Ἀθήνα, 2006, σελ. 37-39.

• Ἐπισκόπου Ἰλαρίωνος Ἀλφέγιεφ, Ἅγιος Ἰσαάκ ὁ Σύρος, ὁ πνευματικὸς κόσμος, ἔκδοση Α', 2005, σελ. 16, 50, 54. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.